

PORTAKAL SULTAN

ÇOCUK MASALLARI DİZİSİ

ALTIN ARABA

AVCIBAŞININ OĞLU

DEDENİN KIZI

DENİZ ALTINDAKİ HAZİNE

GÖRÜNMEYEN CÜCELER

GÜMÜŞ BALIK

GÜNEŞİN DOĞUSUNDA

KIRMIZI KÖŞK

KIŞ ANA

KONUŞAN KEDİ

LEYLEK ADAM

OKUYAN AYI

PALAMUT CÜCESİ

PORTAKAL SULTAN

SİHİRLİ DEĞNEK

TEKERLEMELİ MASAL

ÜÇ AKILLI PRENS

ÜÇ ÇETİN BİLMECE

ÜZÜMCÜ BABA

YEDİ DELİLER

Millî Eğitim Bakanlığı'nın 15441 sayılı yazılarıyla ilköğretim okullarına tavsiye edilmiştir.

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkında yönetmeliğin 5. maddesinin değişik "g" bendi çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ

Nuruosmaniye Cad. No: 8 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85

www.ozyurekyayinevi.com

ISBN 975-476-349-6

9 789754 763492

Çocuk Masalları Dizisi

PORTAKAL SULTAN

14

Sabri Altınay

Millî Eğitim Bakanlığının 15441 sayılı yazılılarıyla ilköğretim okullara tavsiye edilmiştir.

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkında yönetmeliğın 5. maddesinin değişik "g" bendi çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ

Sabri Altınay

Portakal Sultan

Hayvan Öyküleri: 14

ISBN: 975-476-349-6

Sertifika No: 12459

© Özyürek Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

İstanbul 2013

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık (212) 501 97 57

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi No: 8 Topkapı/İstanbul

Sertifika No: 12088

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Özyürek Yayınevi

Nuruosmaniye Cad. No: 8 Cağaloğlu-İstanbul

Tlf: (0212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85

www.ozyurekyayinevi.com

Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde,
Çok ünlü bir çiftlik ağasıydım ben,
Ali Dayının dayısıydım ben.
Bakır bakır sütlerim sağılır dururdu,
Mandalarım, ineklerim bağırır dururdu.
Koyunlarım, keçilerim hep meleşirlerdi,
Horozlarım çöplükte güreşirlerdi.

İneklerim durmadan geviş getirir,
Uşaklarım her işi bitirirlerdi.
Çobanlarım yanık yanık kaval çalardı,
Mandalarım derelerde suya dalardı.
Tavuklarım harmanda eşinirlerdi,
Atlarım çayırdaki kaşınırlardı.
Hindilerim düşünürdü tarlalarımda,
Yaz gelince dinlenirdik yaylalarımda...
Söz uzar giderse bir sürü laf olur,
Fazla övünürsem sonra çok tuhaf olur.
Çiftlik öyküsünü burada keselim,

Altın Portakal Sultan'ın masalına geçelim.

Çok eski zamanlarda bir annenin üvey bir kızı varmış. Bu yavrucak, annesini çok küçükken yitirmiş. Üvey annesini hep gerçek annesi sanırmış. Büyüdükçe aklı her şeye ermiş. Öz annesinden yoksun olduğunu yüreği

sızlayarak anlamış. Annesi her aklına geldiğinde oturur, saklı saklı ağlarmış...

Babası bu sevimli yavruyu "Portakal Sultan'ım," diye severmiş. Yavru kızın gerçekten yanakları portakal gibi, gözleri gök mavisi, saçları da hem kıvr kıvr hem de altın sarısıymış. Öyle güzel, öyle tatlı bir kızmış ki onu görenler gerçekten bir sultan sanırmış.

Portakal Sultan'ın babası her sabah erkenden işine gider, yine her gün geç vakitler evine dönermiş.

Yavru kız hep üvey annesiyle baş başa kalır, onunla konuşur, onunla çalışırmış.

Üvey anne Portakal Sultan'ın küçük olduğuna bakmaz, zavallı yavrucağı sabahtan akşama dek çalıştırmış... Yavru kız ağır işler altında ezildiği, bunaldığı halde babası-

na bir şey söylemez, sessiz sessiz işlerini başarmaya çalışırmış.

Üvey annesi, Portakal Sultan'a her gün işe başlamadan önce sıkı sıkı şu buyruğu verirmiş:

"Temizlik yaparken sakın halıyı kaldırayım deme! Halıyı sadece sil süpür, yeter. Sakın ha, halının altını açma!"

Küçük kız, üvey annesinin bütün sözlerini dikkatle dinler, yap dediklerini yapar, yapma dediklerini de hiç yapmazmış.

Aradan yıllar geçmiş. Portakal Sultan biraz daha büyümüş. Büyüdükçe daha çok güzelleşmiş. Bu kez üvey annesi onu kıskanmaya başlamış.

Üvey anne her gün Portakal Sultanı öğ-
le uykusuna yatırırımış.

Portakal Sultan uyuyunca da kalkar, ha-
lıyı kaldırır, oradaki kapağı açarmış.

Bu kapaktan ye-
r altındaki gizli bir saraya merdivenlerle
inilirmiş. Bu sarayda Dilek Dede adlı bir de-
de yaşarmış. Ak saçlı, ak sakallı, nur yüzlü
olan bu dedenin yüreği de saçları kadar
temizmiş.

Dilek Dede her zaman her şeyi doğru
görür, ileride olacak şeyleri haber verirmiş.

Günlerden bir gün üvey anne yine Porta-
kal Sultanı uyutmuş. Yine halıyı kaldırıp ka-
pağı açmış. Merdivenlerden aşağıya inmiş.
Yürümüş... Yürümüş... Dilek Dede'nin yanına
gelmiş. Dilek Dede'ye şu soruları sormuş:

*Görmeden gören dedem,

Duymadan duyan dedem,

Her şeyi bilen dedem,

Ben mi güzelim, ay mı güzel?

Yoksa Portakal Sultan mı güzel?„

Dilek Dede ağır ağır karşılık vermiş:

“Ne ay güzel ne sen güzelsin! Dünyada güzeller güzeli yalnız Portakal Sultan'dır. Dünyada onun kadar güzel bir kız yoktur. Onun sadece kendisi değil, huyu da güzeldir. Onun dünyada bir eşi yoktur...„

Bunlar kötü yürekli üvey annenin hiç hoşuna gitmemiş. Yüreğine sanki bir kor düşmüş. Portakal Sultanı daha çok kıskanmaya, ona daha çok kızmaya başlamış.

Bir gün üvey anne ile Portakal Sultan kıra gitmişler. Portakal Sultan çiçek toplamak için biraz uzaklaşmış.

Üvey anne gizlice eve dönmüş. Yalancık-

tan ağlamış. Kızın babasına yalan yalan konuşmuş. Ona olayları başka türlü anlatmış:

"Ah, ne yaptım da gittim! Keşke gitmez olaydım! Portakal Sultan'la dağa ot toplamaya gitmiştik. Bize aslanlar saldırdı. Ben hemen ağaca çıktım, kurtuldum. Zavallı Portakal Sultan'ı gözümün önünde parça parça ettiler..." demiş.

Zavallı baba çok ağlamış... Dağlarda, ormanlarda kızını aramış. Bulamayınca çaresiz eve dönmüş.

*

*

*

Biz gelelim Portakal Sultan'a...

Portakal Sultan yalnız kalınca, bu korkunç ormanda hiç beklememiş. Hemen güneşin battığı tarafa doğru koşmaya başla-

miş. Koşmuş... Koşmuş... Sanki kuş olmuş uçmuş. Az gitmiş, uz gitmiş... Dere, tepe düz gitmiş...

Yedi dağ, yedi tepe aşmış. Sonra karşıya bir bakmış ki bir tepenin üstüne pırl pırl bir köşk parlıyor. Bu köşk sanki altından yapılmış.

Köşkten yansıyan güneş ışınları her yanı pırl pırl parlatıyormuş. Köşk sanki güneşten daha çok ışık saçıyormuş...

Portakal Sultan, durmadan yürümüş... Sonunda köşkün yanına gelmiş. Köşkü bekleyen azgın köpekler ona saldırmış. Portakal Sultan, köpeklere ekmek atmış. Köpekler ekmek yerken o da kapıyı açmış, köşkün içine dalmış.

Meğer bu köşk, bu ülkenin hakanının oğlunun av köşküyümüŝ.

Ŗehzade, arkadaşlarıyla her av mevsiminde buraya gelir, aylarca bu köşkte kalırmıŝ. Ŗehzade o gün de arkadaşlarıyla ava çıkmış, dağda avlanıyormuŝ. Köşkte yalnız bir aşçı varmış. Aşçı çok yaşlı ve çok yorgun olduğundan sedire uzanmıŝ, uyuyormuş.

Tam bu sırada Portakal Sultan mutfağa girmıŝ. Bakmış ki her yer karmakarıŝık. Bütün işler yarım kalmıŝ. Hemen elini kolunu sıvamış. Eksik işleri tamamlamıŝ. Sanki eskiden beri bu evin kızıymıŝ gibi bulaŝıkları yıkamıŝ. Güzel yemekler hazırlamıŝ. Evi baŝtan aşağı güzelce temizlemiş.

Her yeri düzene koymuŝ. Sonra köşkün etrafını dolaŝmıŝ. Kendisine saklanacak bir yer aramış.

Salon kıyısında bir dolap bulmuş. Bu dolabın içine girmiş, oturmuş. Çok yorgun olduğu için uyuyakalmış.

Şehzade ile arkadaşları avdan dönmüşler. Çok acıktıkları için gelir gelmez sofraya oturmuşlar. Bir de bakmışlar ki yemekler her zamankinden daha tatlı, daha güzel... Her taraf tertemiz, düzenli. Her yerde bir başkalık var. Şehzade hemen aşçıyı çağırtmış, sormuş:

"Bunları hep sen mi yaptın? Yoksa sana biri yardım mı etti? Köşke kim geldi?,"

Aşçı da olanlara şaşıyormuş ama şehzade kızar diye bunu söylemiyormuş. Korkusundan olanları saklıyormuş.

Şehzade onu sıkıştırdıkça:

"İnanın bana, köşke kimse gelmedi. Hepsini ben yaptım,," diyormuş.

Şehzade her gün ava gidiyor, yaşlı aşçı ise sedirde uyuyup kalıyormuş. O zaman Portakal Sultan dolaptan çıkıyor, bütün işleri görüyormuş...

Akşam şehzade eve dönünce, yine aşçıya bu işleri kimin yaptığını soruyormuş. Aşçı da her zamanki gibi:

"Ben yaptım şehzadem!," diyormuş.

Aradan hayli zaman geçmiş. Şehzade artık aşcının sözlerine inanmamaya başlamış. Bu işlerin kimi tarafından yapıldığını muhakkak öğrenmek istiyormuş.

Bir gün, arkadaşlarıyla ava gidiyor gibi yapmış. Köşkten uzaklaşınca arkadaşlarını ava yollamış. Kendisi de saklıca arka yol-

lardan köşke dönmüş. Gizli kapılardan köşke girmiş. Kilere gelmiş, burada saklanmış.

İhtiyar aşçı her zaman olduğu gibi yine mutfağa girmiş. Biraz çalıştıktan sonra yine yorulmuş. İşlerini yarım bırakıp sedirde uymuş.

Tam bu sırada Portakal Sultan dolaptan çıkmış. Yine elini kolunu sıvamış. Her yeri temizlemiş. Temizlik işi bitince sıra mutfak işlerine gelmiş. Bu kez mutfağa girmiş. Yemekleri hazırlamaya başlamış.

Şehzade kilerin kapı aralığından mutfağı seyretmiş. Bütün işleri dünya güzeli bir kızın yaptığını görünce çok şaşırılmış.

Aradan epey zaman geçmiş. Portakal Sultan, bütün işleri bitirmiş. Şehzade de artık dayanamamış, kilerin kapısını birden açmış, mutfağa girivermiş.

Portakal Sultan korkmuş. Mutfaktan kaçmak istemiş. Ama şehzade onu kolundan tutmuş:

"Kaçma benden güzel kız! Söyle bana, sen kimsin, in misin, cin misin?," demiş.

Portakal Sultan:

"Ne inim ne de cinim. Ben de senin gibi bir insanım şehzadem,," demiş.

Şehzade:

"Demek ki yediğimiz güzel yemekler senin gibi dünyalar güzeli bir kızın elinden çıkıyordu... Köşkü ne güzel temizliyor, ne güzel süslüyor, ne güzel düzenliyorsun! Sana çok teşekkür ederiz. Her zaman yanımızda kalmak istersen çok memnun oluruz,," demiş.

Portakal Sultan kendisini koruyan bir şehzade ile karşılaştığına çok sevinmiş. Sevinçten ağlamaya başlamış. Hem ağlamış hem

de başından geçenleri şehzadeye bir bir anlatmış.

"Ben çalışmak zorunda olan kimsesiz bir kızım. Bana yanınızda yer verir, beni korursanız çok memnun olurum. Ben de elimden geldiği kadar size bakarım.,, demiş.

Şehzadenin arkadaşları akşam eve dönmüşler. Portakal Sultanı görünce onlar da çok sevinmiş, onu çok sevmişler.

Biz dönelim Portakal Sultan'ın babasının evine:

Taş yürekli üvey anne, hep kuşku, hep korku içinde yaşıyormuş. Bir gün Portakal Sultan çıkar gelirse ben ne yaparım, diye kara kara düşünüyormuş.

Portakal Sultan'ın sağ mı, ölü mü, ölmediyse nerede olduğunu öğrenmek için yine

Dilek Dede'nin yanına inmiş. Yine aynı soruları sormuş:

"Görmeden gören dedem,

Duymadan duyan dedem,

Her şeyi bilen dedem,

Bana gerçeği söyler misin?

Ben mi güzelim, ay mı güzel?

Yoksa Portakal Sultan mı güzel?..

Dilek Dede sihirli çomağını sallamış. Çomağın ucundan parlak kıvılcımlar çıkmış. Sihirli yüzüğünün parlak taşlarına bakmış. Yüzüğün taşları içinden bütün dünyayı seyretmiş. Sonra dönmüş. Ona acı acı gülmüş. Öfkeli öfkeli konuşmuş:

"Ne ay güzel ne sen güzelsin! Dünyanın en iyi insanı şehzadenin köşkünde yaşayan Portakal Sultan'dır. O, melekler kadar güzel huylu, onlar kadar güzel bir kızdır.

Onun bu dünyada bir benzeri yoktur. Portakal Sultan'ın babası kan ağlıyor ama bir gün bu acılardan kurtulacak. Sevgili kızına mutlaka kavuşacak. Portakal Sultan da şehzade ile evlenecek, dünyanın en mutlu sultanı olacak. O sana hiç kızmıyor. Sana Tanrı acısın!», deyince, taş yürekli üvey annenin başına sanki saraylar çökmüş. Beyninden vurulmuşa dönmüş.

Bir gün kötü kalpli üvey anne kılık değiştirmiş. Kendisine yaşlı bir nine süsü vermiş. Parmağına da sihirli yüzüğünü takmış. Hemen yola çıkmış.

Az gitmiş... Uz gitmiş... Altı ay bir güz gitmiş... Yedi dağ, yedi tepe aşmış... Sonunda şehzadenin köşküne ulaşmış...

Şehzade ile arkadaşları yine evden çıkmışlar.

Köşkte ihtiyar aşçı ile Portakal Sultan'dan başka kimse yokmuş.

Portakal Sultan mutfaktaki işlerine dalmış, durmadan iş yapıyormuş.

Üvey anne köşkün kapısına yaklaşmış.

Eline bir taş almış. Demir kapıya dan dan! vurmaya başlamış. Köpekler hemen kapıya saldırmış, havlamaya başlamışlar.

Portakal Sultan merak etmiş. Başını mutfağın penceresinden dışarı çıkarmış. Kapıya kim vuruyor diye bakmış.

Sonra da:

"Kim o? Ne var? Ha, sen misin nine? Ne istiyorsun?," diye sormuş.

Nine cansız cansız karşılık vermiş:

"Benim, bir yolcuym evladım!,"

Ne bilsin Portakal Sultan, nine kılığında gelen bu ihtiyarın taş yürekli üvey annesi olduğunu? Ne bilsin onun buraya kendisini öldürmek için geldiğini? Bir şeyden habersiz yine nineye sormuş:

"Kimi arıyorsun? Ne istiyorsun nine?."

Nine yine soluyarak konuşmuş:

"Çok yoruldum. Çok susadım. Kapıyı aç da hem biraz dinleneyim hem de bir damlacık su içeyim!."

Portakal Sultan:

"Olmaz nineciğim, olmaz! Kapıyı açamam! Sonra şehzadem bana darılır. Ancak sana sepetle biraz su sarkıtabilirim.."

Portakal Sultan içeri gitmiş. Bir sepet içine bir tencere su doldurmuş. Sepeti iple pencereden aşağıya sarkıtmış. Nine suyu almış. Kana kana içmiş. Sonunda:

"Tanrı senden razı olsun! Tanrı ne muradın varsa versin! Sağ ol evladım,," diye yalancıktan tatlı tatlı konuşmuş. Sonra da:

"Seni çok sevdim güzel kızım! Yanımda ata armağanı bir elmas yüzüğüm var. İçimden geldi. Bunu sana armağan etmek istiyorum. Al da güle güle kullan,," deyince Portakal Sultan yukarıdan yine seslenmiş:

"Olmaz nineciğim, olmaz. Ben yüzük falan alamam. Sonra şehzadem bana darılır,," demişse de sırnaşık nine, Portakal Sultanı orada saatlerce lafa tutmuş. İlle de yüzüğü ona vermek istemiş. Portakal Sultan bu tatsız konuşmalardan bıkmış. Sonunda:

"Peki nineciğim, peki! Yüzüğünü alacağım. Sağ ol,," demiş ve sepeti yukarıya çekmiş.

Portakal Sultan, tencerenin içindeki yüzüğü eline almış. Gerçekten bu yüzük çok gü-

zelmiş. Elmaslar pırl pırl parlıyormuş. Yüzüğü parmağına takıvermiş.

Yüzüğü parmağına takar takmaz Portakal Sultan oraya düşmüş, bayılmış. Böylece bir şeyden haberi olmayan iyiliksever Portakal Sultan, yine taş yürekli üvey annesinin tuzağına düşmüş.

Planını başarıyla uygulayan üvey anne hemen oradan uzaklaşmış. Durmadan yürümüş. Bir şey olmamış gibi evinde çalışmaya başlamış...

Şehzade ile arkadaşları akşam avdan dönmüşler. Köşkü sanki bir ölüm sessizliği içinde bulmuşlar. Aşçıyı aramışlar. O yine sedir üstünde uyuyormuş. Aşçıyı uyandırıp ona Portakal Sultan'ın nerede olduğunu sormuşlar. Aşçı uyku sersemliğiyle gözlerini ovuştura ovuştura konuşmuş:

"Bilmiyorum nerede? Herhalde mutfakta çalışıyordur..."

Şehzade hemen mutfağa koşmuş. Bakmış ki güzel sultan yerde yatıyor:

"Eyvah!," diye bağırmış. Oradakileri yardıma çağırmış.

"Bakın, Portakal Sultan'a bir şeyler olmuş. Zavallıyı öldürmüşler galiba. Keşke yavrucağı ihtiyar aşçıya bırakmasaydık! Keşke onu da yanımızda götürseydik! Gördünüz mü başımıza gelenleri..."

Portakal Sultan ölmemiş ama sihirli yüzüğün etkisiyle yerde baygın yatıyormuş. Zavallı, derin bir uykuya dalmış. Gözleri yine mavi mavi ışıldıyormuş. Yüzü yine portakal gibi kırmızıymış. Saçları yine altın gibi parlıyormuş. Portakal Sultan'ı ayıltmak için çok uğraşmışlar. Ancak bir türlü ayıltamamışlar.

Önu salondaki büyük bir masanın üstüne yatırmışlar.

Bu sırada şehzadenin gözüne şimdiye kadar hiç görmediği bir şey ilişmiş. Portakal Sultan'ın parmağındaki elmas yüzüğü görmüş. Şehzade bu yüzüğe dokunmuş. Dokunur dokunmaz Portakal Sultan biraz kımıldamış. Şehzade çok sevinmiş. Hemen yüzüğü kızın parmağından çıkarmış. Yüzük parmağından çıkar çıkmaz Portakal Sultan doğrulmuş, ayağa kalkmış.

Uyanınca kendisine şaşkın şaşkın bakan şehzadeye sormuş:

"Beni masaya niçin yatırdınız? Beni buraya niçin çıkardınız?,"

Şehzade:

"Eğer köşke geç gelseydik niçin çıkardığımızı o zaman daha iyi anlardın. Neredeyse

bu dünyadan göçüyordun. Seni zor kurtardık. Buraya kadar kim gelebilir? Sana bu yüzüğü kim verdi?», demiş.

Portakal Sultan başından geçenleri birer birer anlatmış:

“Şehzadem, senin sözünü hiç tutmaz olur muyum? Yolcuyu köşke almadım ama ona içecek su vermekten de kendimi alamadım. Siz olsaydınız böyle yapmaz mıydınız? Susuzluktan bunalan bir yolcuya bir damlacık su verilmez mi? Yalnız yüzüğü almamalıydim. Bunda hatalıyım. Ama nine çok sırnaştı. Nerdeyse yüzüğü bana zorla verdi,» demiş.

Taş yürekli üvey anne yine çok merak ediyormuş. Portakal Sultan öldü mü kaldı mı, öğrenmek istiyormuş. Yine halıyı kaldırmış. Dilek Dede'nin yanına inmiş. Ona aklından geçenleri sormuş:

"Ben mi güzelim, ay mı güzel, yoksa Portakal Sultan mı güzel?,"

Dilek Dede yine karşılık vermiş:

"Ne sen güzelsin ne ay güzel. Dünyanın en mutlu kızı şehzadenin köşkünde yaşayan Portakal Sultan'dır güzel!," deyince üvey ane yine çok üzölmüş.

Portakal Sultan'ın ölmediğine çok kızmış. Neredeyse öfkesinden çatlayacak duruma gelmiş.

*

*

*

Günlerden bir gün Portakal Sultan hastalanmış. Dünyanın her yanından en ünlü doktorlar getirilmiş. Ama doktorlar bir türlü zavallı kızı iyi edemiyorlarmış.

Yemiyor, içmiyormuş. Şehzade yurdun her tarafına haberler göndermiş. Yurttaşla-

rının Portakal Sultan'a yemekler yapıp getirmelerini istemiş.

"Belki bunlardan birini yer de hiç olmazsa açlıktan kurtulur,," diyormuş.

Her şehirden, her köyden, yurdun her köşesinden çeşit çeşit yemekler gelmiş. Portakal Sultan gelen yemeklerin hiçbirini yemiyormuş.

Taş yürekli üvey anneye yine gün doğmuş. Üvey anne buna çok sevinmiş. Portakal Sultan'ın bu hastalığını fırsat bilmiş. Yine kılık değiştirmiş. Herkes gibi bir yemek yaparak o da köşke götürmüş. Kalabalık arasından güçlkle yürümüş. Sonunda Portakal Sultan'ın yanına gelmiş:

"Vah, vah! Geçmiş olsun güzel kızım! Benim çorbamı iç de çabuk iyileş. Tanrı'nın izniyle hemen ayağa kalkarsın,," demiş.

Portakal Sultan bu sözlerin hiçbirini duymuyor, gelenlerin hiçbirini görmüyormuş. Dalgın dalgın yatıyor, durmadan sayıklıyor-muş.

Taş yürekli üvey anne bunu fırsat bilmiş. Elinde saklamakta olduğu sihirli toplu iğneyi gizlice Portakal Sultan'ın başına batırvermiş. İğneyi hiç acımadan basa basa sonuna dek sokmuş. Hemen oradan uzaklaşmış.

Başına iğne batar batmaz Portakal Sultan bir kuş oluvermiş, pencereden atlamış. Ormana doğru uçmuş.

Şehzade buna çok üzölmüş. Acılar içinde kıvranıp durmuş. Ne yapacağını şaşırılmış, sanki deliye dönmüş. Artık avı, eğlenceyi bırakmış. Her gün balkona çıkıyor, sabahtan akşama dek durmadan kuşun uçtuğu tarafa bakıyormuş. Aylarca, yıllarca Portakal

Sultan'in dönmesini beklemiş ama ne gelen olmuş ne giden.

Bir gün yine balkona çıkmış. Güzel sultanını hatırlamış. Sessiz sessiz ağlamaya başlamış. Şehzadenin gözlerinden damla damla yaşlar dökülüyormuş.

Portakal Sultan dallar arasından şehzadeyi gözetliyormuş. Kendisi için yürekten ağlayan, gerçek gözyaşı döken şehzadeyi görünce artık o da dayanamamış. Uçup gelmiş, şehzadenin omuzuna konmuş. Orada acı acı ötmüş. Sessiz sessiz ağlamış. Onun da gözlerinden yaşlar dökülmüş.

Şehzade bir kuşun ağlamasına şaşmış:

"Güzel kuşum,," demiş, "ben çok sevgili Portakal Sultan'ımı yitirdim, ona ağlıyorum. Ya sen kime ağlıyorsun?,"

Kuş konuşmamış ama acı acı ötmüş.

Şehzade kuşu eline almış. Onu okşama-
ya, sevmeye başlamış. Kuşun başını okşar-
ken eline sert bir şey dokunmuş. Şehzade-
nin eline takılan şey, üvey annenin batırdığı
sihirli iğneymiş.

Şehzade iğneyi kuşun başından çekip çı-
karmış. İğne çıkar çıkmaz da bu güzel kuş
hemen Portakal Sultan oluvermiş...

Şehzade bütün kötülüklerin üvey anne-
den olduğunu iyice anlamış. Hemen asker-
lerini yollamış. Taş yürekli üvey anneyi kar-
şısına getirtmiş.

"Bu kadar korkunç, bu kadar kötü şeye-
ri nasıl yapabildin? Tez söyle, kırk katır mı
istiyorsun, kırk satır mı?," demiş.

Üvey anne güçlkle şunları söyleyebilmiş:

"Bari kırk katır olsun da, annemin evine
gideyim..."

Taş yürekli üvey annenin gözlerinin yaşına bakmadan, onu kırk katırın kuyruğuna bağlamışlar. Katırlara birer kamçı vurmuş, hepsini yokuş aşağı salıvermişler.

Böylece taş yürekli üvey anne bütün yaptıklarının cezasını çekmiş.

Şehzade ile Portakal Sultan hemen yola çıkmışlar. Dağ köşkünden başkente dönmüşler. Kırk gün kırk gece şanlı bir düğün yapmışlar. Yurtta sevinmeyen kimse kalmamış.

